

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 15, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:657](#) 10-05-2022

OM-cassatie. Profijtontneming na vernietiging vrijspraak in cassatie.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:595](#) 10-05-2022

'Verliet' verdachte EU toen bij veiligheidscheck van passagiers op Schiphol liquide middelen werden aangetroffen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:681](#) 10-05-2022

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klagster wordt verdacht van onder andere een economisch delict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:655](#) 10-05-2022

Veranderen van de inrichting als bedoeld in artikel 8.1 lid 1 Wm.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:682](#) 10-05-2022

Niet-ontvankelijkheid in hoger beroep.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:580](#) 19-04-2022

Is het klaagschrift ontvankelijk, nu klagster niet binnen veertien dagen na kennisgeving als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv het klaagschrift heeft ingediend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:579](#) 19-04-2022

Is het oordeel van de rechtbank dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:497](#) 19-04-2022

Wijziging klaagschrift per e-mail.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:563](#) 19-04-2022

Toebehoren als bedoeld in artikel 33a Sr. Is het niet hoogst onwaarschijnlijk dat de strafrechter de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voertuigen zal bevelen?

Annotatie

[De redelijke termijn in strafzaken \(tegen meerderjarige verdachten ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht aan de orde is\).](#)

mr. D.V. Verbree

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid in hoger beroep.

Niet-ontvankelijkheid in hoger beroep.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte die niet-ontvankelijk is verklaard in het hoger beroep, ingesteld tegen het vonnis van de politierechter waarbij mishandeling, begaan tegen zijn echtgenoot is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de oproeping voor de zitting in hoger beroep van 18 augustus 2020 geldig is betekend (uitgereikt).

Het procesverloop (zie: ECLI:NL:PHR:2022:234, onder 4) houdt onder meer in dat:

- de dagvaarding voor de eerste terechtzitting in hoger beroep van 4 augustus 2020 aan de verdachte in persoon is betekend;
- op die terechtzitting de verdachte noch zijn raadvrouw zijn verschenen en dat – naar aanleiding van voorafgaand overleg met de raadvrouw van de verdachte – het hof het onderzoek ter terechtzitting heeft geschorst tot de terechtzitting van 18 augustus 2020 te 9.00 uur;
- voorafgaand aan die behandeling van de zaak de raadvrouw op 17 augustus 2020 aan het hof heeft bericht zelf niet op de terechtzitting van 18 augustus 2020 te zullen verschijnen. Dit bericht houdt verder het volgende in:

‘Na bestudering van de stukken heb ik geconcludeerd dat mijn aanwezigheid geen meerwaarde heeft nu het hoger beroep ver buiten de daarvoor gestelde termijn werd ingesteld. Cliënt heb ik hiervan op de hoogte gebracht en wenst alsnog zelf wel ter zitting te verschijnen.’

- de verdachte en zijn raadvrouw niet zijn verschenen op de terechtzitting van 18 augustus 2020;
- het hof op die terechtzitting verstek heeft verleend tegen de verdachte en direct uitspraak heeft gedaan, waarbij het hof de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep omdat – kort gezegd – het hoger beroep te laat is ingesteld.

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 319 lid 2 jo. artikel 415 lid 1 Sv de verdachte voor de nadere terechtzitting van 18 augustus 2020 diende te worden opgeroepen. Bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt zich niet de akte van uitreiking behorende bij de oproeping voor die terechtzitting. Bij die stukken bevindt zich wel een brief van het hof van 8 februari 2022. Die brief houdt in dat de akte van uitreiking van de betreffende oproeping in het ongerede is geraakt. Dat brengt mee dat het in cassatie ervoor moet worden gehouden dat deze oproeping niet op de bij de wet voorgeschreven wijze is betekend (uitgereikt). Het cassatiemiddel is dus in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad oordeelt dat dit verzuim tot nietigverklaring van de betekening van de oproeping in hoger beroep moet leiden. De enkele omstandigheid dat de raadvrouw het hof voorafgaand aan de terechtzitting van 18 augustus 2020 heeft bericht dat zij de verdachte op de hoogte heeft gebracht van haar voornemen om niet op de terechtzitting te verschijnen en dat de verdachte alsnog zelf op de zitting wenst te verschijnen, brengt niet met zich dat deze nietigheid voor gedekt kan worden gehouden (vgl. ECLI:NL:HR:2011:BO4064, r.o. 2.4). Uit het bericht van de raadvrouw blijkt immers niet dat zij de verdachte heeft geïnformeerd over de plaats alsmede de dag en het tijdstip van de terechtzitting van 18 augustus 2020 en dat die informatie hem ook heeft bereikt. Uit de stukken blijkt ook niet anderszins van omstandigheden op grond waarvan het hof, alvorens verstek te verlenen aan de niet-verschijnen verdachte, met voldoende zekerheid heeft kunnen aannemen dat de verdachte van een en ander op de hoogte was.

J.H.J. Verbaan, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:682

Zaaknummer: 20/02879

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C. Grijsen

Wetsartikelen: 415 en 319

RECHTSPRAAK

Veranderen van de inrichting als bedoeld in artikel 8.1 lid 1 Wm.

Veranderen van de inrichting als bedoeld in artikel 8.1 lid 1 Wm.

Wenk

Het openbaar ministerie klaagt in een zaak waarin ten aanzien van verdachte overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 8.1 lid 1 Wet milieubeheer (Wm), opzettelijk begaan door een rechtspersoon is bewezen verklaard, over de (gedeeltelijke) vrijspraak van het aan de verdachte ten laste gelegde. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het in de tenlastelegging opgenomen, aan artikel 8.1 lid 1 aanhef en onder b (oud) Wm ontleende bestanddeel ‘veranderen van de inrichting of de werking daarvan’.

Het hof heeft daartoe overwogen dat het vooropstelt dat hetgeen ten laste is gelegd uitsluitend betrekking heeft op de vergunning verleend op grond van de Wet milieubeheer [hierna: Wm-vergunning] die op 3 juli 2001 door de Gedeputeerde Staten van de Provincie Noord-Brabant [hierna: de Provincie] is verleend aan de voorganger van verdachte.

Het hof stelt in dit verband vast dat blijkens onderdeel 4 van het besluit niet alle onderdelen van de aanvraag deel uitmaken van de Wm-vergunning, maar slechts hoofdstuk 5, onderdelen Stof en Geur, het monitoringsvoorstel TOP I en II hoofdstuk 5, onderdeel Bodem en voorts het bedrijfsnoodplan en het akoestisch rapport.

Het hof ziet zich derhalve gesteld voor de vraag hoe de Wm-vergunning dient te worden uitgelegd.

Daaromtrent is van belang dat bij brief van 13 december 2007 namens [A] B.V. [hierna: [A]] door een advocaat van Simmons & Simmons aan de Provincie het verzoek is gedaan tot – kort gezegd – handhavend optreden jegens verdachte dan wel aanpassing/intrekking van de Wm-vergunning van verdachte. Daartoe is (onder meer) aangevoerd dat voorheen bij verdachte sprake was van drie waterstromen (schoon hemelwater, grijs water en zwart water), maar dat verdachte haar bedrijfsvoering heeft gewijzigd door grijs en zwart water samen te voegen. Bovendien zou afvalwater mogelijk worden uitgereden over gereinigde grond.

De Provincie heeft voornoemd verzoek tot handhavend optreden per brief d.d. 11 januari 2008 afgewezen en heeft dat als volgt gemotiveerd:

‘Op 26 september 2007 en 21 december 2007 heeft een medewerker van de Regionale Milieudienst West-Brabant een milieucontrole bij TOP [het hof begrijpt hier en hierna telkens: verdachte] uitgevoerd. Tijdens deze controles zijn van de gecontroleerde onderdelen geen veranderingen ten aanzien van de huidige milieuvergunning geconstateerd. Het door u naar voren gebrachte uitrijden van afvalwater over (verontreinigde) grond is niet bij deze controles betrokken. Ten aanzien van afvalwaterstromen wijkt de werkwijze van TOP af van hetgeen in de aanvraag is beschreven. Echter, dit onderdeel van de aanvraag is niet in de huidige vergunning opgenomen, omdat het niet vermeld staat in het dictum van onze vergunning van 3 juli 2001, onder de onderdelen van de gewaarmerkte aanvraag. Dat betekent dat artikel 8.1 Wm niet wordt overtreden. Wij zijn dan ook van oordeel dat handhavend optreden ten aanzien van artikel 8.1 Wm niet aan de orde is.’

De Provincie heeft een afschrift van deze brief verzonden naar verdachte. Hieruit volgt dat de vergunningverlener op dit onderdeel een restrictieve uitleg heeft gegeven aan de inhoud van de Wm-vergunning. Daaruit blijkt dat de verwerking en afvoer van het bedrijfsafvalwater op het openbaar riool en het niet meer gescheiden verwerken en afvoeren van de verschillende afvalwaterstromen volgens de vergunningverlener geen onderdeel uitmaakten van de Wm-vergunning. Volgens de vergunningverlener heeft verdachte, door te handelen zoals in de tenlastelegging is omschreven, dan ook niet in strijd gehandeld met artikel 8.1 Wm.

Het hof volgt de interpretatie van de Provincie. Het betreft hier immers het standpunt van de vergunningverlenende instantie zelf, welk standpunt in de ten laste gelegde periode ook expliciet is gecommuniceerd met verdachte. Daarbij merkt het hof op dat de interpretatie van de Wm-vergunning door de Provincie niet op voorhand als onbegrijpelijk of onjuist kan worden beschouwd.

Het hof merkt op dat wel in strijd is gehandeld met de Wvo-vergunning, maar dit is niet ten laste gelegd.

De Hoge Raad overweegt dat het hof niet heeft vastgesteld dat sprake is van een geval – zoals bedoeld in ECLI:NL:PHR:2022:241, onder 44 – waarin de toepasselijkheid van die bepalingen op grond van artikel 22.1 lid 2 (oud) Wm is uitgezonderd, zodat in cassatie van die toepasselijkheid moet worden uitgegaan.

De Hoge Raad haalt artikel 8.1 lid 1 en 3 (oud) Wm, zoals die luiden tussen 1 oktober 2000 en 1 januari 2008, artikel 8.1 (oud) Wm, zoals dat luidde tussen 1 januari 2008 en 1 oktober 2010, artikel 8.19 lid 2 (oud) Wm, zoals dat luidde tussen 1 oktober 2000 en 1 januari 2008 aan en de

belangrijkste passages uit de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in ECLI:NL:PHR:2022:241, onder 14, 16, 17 en 19 aan (*Kamerstukken II* 1998/99, 26552, nr. 3, p. 7 en 8) en overweegt dat tenlastelegging toegesneden is op artikel 8.1 lid 1 aanhef en onder b (oud) Wm en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging voorkomende uitdrukking ‘die inrichting (...) veranderd en/of de werking van die inrichting (...) veranderd’ gebruikt is in de betekenis die die uitdrukking heeft in die bepaling.

De Hoge Raad overweegt dat uit het weergegeven samenstel van bepalingen volgt dat het in het algemeen op grond van artikel 8.1 lid 1 aanhef en onder b Wm verboden was (de werking van) een inrichting zonder een daartoe verleende vergunning te veranderen, tenzij sprake was van een uitzondering omschreven in artikel 8.1 lid 3 (na 1 januari 2008 ook lid 4), dan wel artikel 8.19 lid 2 (na 1 januari 2008 vernummerd tot lid 1) Wm, zoals deze bepalingen luiden ten tijde van het ten laste gelegde. Uit de wetsgeschiedenis komt naar voren dat de wetgever met dat verbod het oog heeft gehad op gevallen waarin de verandering ertoe leidt dat ‘de toegestane milieubelasting van de inrichting’ wordt overschreden. Mede in dit licht bezien moet worden aangenomen dat artikel 8.1 lid 1 aanhef en onder b (oud) Wm ook van toepassing is in gevallen waarin de verandering weliswaar niet een werkwijze of activiteit betreft die specifiek in de eerder verleende vergunning is omschreven, maar die verandering wel leidt tot een andere inrichting of tot andere of grotere nadelige gevolgen voor het milieu dan die de inrichting ingevolge de vergunning en de daaraan verbonden beperkingen en voorschriften mag veroorzaken.

De Hoge Raad overweegt dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat slechts dan sprake is van het ‘veranderen’ van (de werking van) de inrichting in de zin van artikel 8.1 lid 1 aanhef en onder b (oud) Wm, als het gaat om een verandering van een werkwijze of activiteit die deel uitmaakt van de vergunde activiteiten zoals omschreven in de eerder verleende vergunning. De Hoge Raad oordeelt dat die opvatting, gelet op wat hiervoor is overwogen, te beperkt is. De op die uitleg gebaseerde gedeeltelijke vrijspraak van het ten laste gelegde, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

J.H.J. Verbaan, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:655

Zaaknummer: 20/01803

Rechters: A.J.G. van Strien, T. Kooijmans en V. van den Brink

Wetsartikelen:

ANNOTATIE

De redelijke termijn in strafzaken (tegen meerderjarige verdachten ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht aan de orde is).

mr. D.V. Verbree

Annotatie bij Hoge Raad 9 februari 2021, ECLI:NL:HR:2021:197.

Iedere verdachte heeft het recht op behandeling van zijn of haar zaak binnen een redelijke termijn, zo bepaalt artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Volgens vaste jurisprudentie is deze termijn twee jaar, tenzij de verdachte in verband met de zaak in voorlopige hechtenis verkeert en/of het strafrecht voor jeugdigen is toegepast. In deze gevallen is de redelijke termijn zestien maanden.

Dit uitgangspunt is door de Hoge Raad herhaald bij arrest van 9 februari 2021 (ECLI:NL:HR:2021:197). Hieronder ga ik naar aanleiding van dit arrest in op de vraag wat dit uitgangspunt betekent voor zaken tegen meerderjarigen verdachten ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht is toegepast.

Hoge Raad

De Hoge Raad heeft op 17 juni 2008 (ECLI:NL:HR:2008:BD2578) in een overzichtsarrest overwogen dat als uitgangspunt dient te gelden dat de behandeling van de zaak ter terechtzitting, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, dient te zijn afgerond met een einduitspraak binnen twee jaar en binnen zestien maanden indien het strafrecht voor jeugdigen is toegepast.

Op 9 februari 2021 heeft de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:197) de relevante overweging uit het hierboven genoemde arrest met betrekking tot het beoordelingskader voor overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg en hoger beroep onder verwijzing naar het arrest uit 2008 herhaald.[1]

De Hoge Raad maakt daarbij geen onderscheid tussen zaken tegen verdachten die ten tijde

van het plegen van het feit de leeftijd van achttien jaren nog niet hadden bereikt enerzijds en zaken tegen verdachten die die leeftijd wel hadden bereikt (en ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht is toegepast) anderzijds.

Er is sinds de uitspraak in 2008 het nodige veranderd rondom (de toepassingsmogelijkheden van) het jeugdstrafrecht, zoals bijvoorbeeld naar aanleiding van de Wet adolescentenstrafrecht^[2] die op 1 april 2014 in werking is getreden.

Toch heeft dit er – in elk geval ogenschijnlijk – niet toe geleid dat het oordeel van de Hoge Raad uit 2008 is heroverwogen of aangescherpt.

Toepassing jeugdstrafrecht

Het jeugdstrafrecht geldt op grond van artikel 77a Sr in beginsel ten aanzien van alle verdachten in de leeftijd van 12 tot en met 17 jaar ten tijde van het plegen van het feit.

Daarnaast kan de rechter het jeugdstrafrecht op grond van artikel 77c Sr toepassen ten aanzien van verdachten in de leeftijd van 18 tot en met 22 jaar ten tijde van het plegen van het feit, indien hij daartoe grond vindt in de persoonlijkheid van de verdachte of de omstandigheden waaronder het feit is of de feiten zijn begaan.

De beslissing om jeugdstrafrecht toe te passen wordt genomen door de rechter bij de beslissing over de op te leggen straf of maatregel.

De officier van justitie heeft in een eerder stadium op grond van artikel 260 lid 6 Sv de mogelijkheid om het voornemen kenbaar te maken toepassing van het jeugdstrafrecht te zullen vorderen. Verdachten ten aanzien van wie dat voornemen kenbaar is gemaakt, zijn – in tegenstelling tot andere (jong)volwassen verdachten – op grond van ditzelfde zesde lid verplicht in persoon op de zitting te verschijnen.

De andere consequenties van het kenbaar maken van het voornemen om jeugdstrafrecht toe te passen staan genoemd in artikel 63 lid 5 Sv en artikel 8 lid 1 Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen (BJJ): artikel 493 Sv waaruit volgt dat de rechter altijd moet toetsen of de voorlopige hechtenis kan worden geschorst is van toepassing en de verdachte kan in het kader van de voorlopige hechtenis worden geplaatst in een Justitiële Jeugdinrichting (JJI).

Het voornemen van de officier van justitie heeft niet als consequentie dat hij daaraan gebonden is en dus ook niet dat de verdachte daar rechten aan kan ontnemen. Bovendien kan ook in het geval de officier van justitie wel toepassing van het jeugdstrafrecht vordert, de rechter zonder meer bepalen dat niet het jeugdstrafrecht, maar het commune strafrecht zal worden toegepast.

Tegelijkertijd biedt ook het ontbreken van een voornemen van de officier van justitie om toepassing van het jeugdstrafrecht te zullen vorderen geen garantie. De rechter kan er immers ook zonder voornemen of vordering van de officier van justitie voor kiezen het jeugdstrafrecht toe te passen.

Redelijke termijn en toepassing jeugdstrafrecht

Voor de zaken waarin zonder meer duidelijk is dat het jeugdstrafrecht wordt toegepast (alle zaken tegen verdachten van 12 tot en met 15 jaar ten tijde van het feit) en alle zaken waarin het jeugdstrafrecht het uitgangspunt is (alle zaken tegen verdachten van 16 en 17 jaar ten tijde van het feit),^[3] kan de termijn van zestien maanden als redelijke termijn worden aangenomen.

Ingewikkelder ligt het wanneer het gaat om zaken tegen jongvolwassenen, verdachten van 18 tot en met 22 jaar ten tijde van het feit, ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht wordt toegepast.

Het kan gaan om zaken waarin al door de officier van justitie met het kenbaar maken van het voornemen om toepassing van het jeugdstrafrecht te zullen vorderen is voorgesorteerd op toepassing van het jeugdstrafrecht. Het kan ook gaan om zaken waarin de toepassing van het jeugdstrafrecht pas bij de beslissing van de rechter aan de orde komt. En ook lopende de termijn kan de toepassing van het jeugdstrafrecht op meerdere momenten aan de orde komen, bijvoorbeeld naar aanleiding van gedragsdeskundige adviezen of informatie van de JJI.

De vraag is of het gelet op al deze mogelijkheden opportuun is om de redelijke termijn op te hangen aan het regime dat pas definitief bepaald wordt bij de beslissing over de strafoplegging.

De redelijke termijn in hoger beroep

In hoger beroep spelen soortgelijke vraagstukken. Wanneer de rechtbank de (jong)volwassen verdachte in eerste aanleg heeft veroordeeld met toepassing van het jeugdstrafrecht, geldt op grond van hetgeen door de Hoge Raad is overwogen dat de redelijke termijn zestien maanden beslaat.

De vraag is welke termijn geldt in het geval dat de rechtbank weliswaar niet het jeugdstrafrecht heeft toegepast, maar het hof in hoger beroep dat wel doet. In die situatie zou ook op grond van de het arrest van de Hoge Raad uit 2008 gesteld kunnen worden dat (achteraf gezien) de termijn zestien maanden bedroeg.

Feitenrechtspraak

Uit feitenrechtspraak wordt zichtbaar dat er landelijk verschillend wordt omgegaan met de redelijke termijn in zaken tegen meerderjarige verdachten ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht is toegepast.

De rechtbank Den Haag bijvoorbeeld heeft op 29 april 2021 (ECLI:NL:RBDHA:2021:4676) een reeds meerderjarige verdachte veroordeeld met toepassing van het jeugdstrafrecht en ten aanzien van de redelijke termijn overwogen dat die twee jaar beslaat.

De rechtbank Midden-Nederland ging op 24 december 2020 (ECLI:NL:RBMNE:2020:5649) echter uit van een redelijke termijn van zestien maanden in een zaak tegen een meerderjarige verdachte ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht werd toegepast.

In de zaak van de rechtbank Midden-Nederland leidde overschrijding van de redelijke termijn van zestien maanden met ruim een maand tot het enigszins matigen van de op te leggen straf.

Hieruit blijkt dat het verschillend omgaan met de redelijke termijn in deze zaken leidt tot ongelijkheid; waar de ene verdachte een lagere straf krijgt omdat de zaak na ruim zeventien maanden is afgedaan, krijgt een andere verdachte elders geen lagere straf, omdat uitgegaan wordt van een andere redelijke termijn, terwijl de zaak binnen dezelfde termijn is afgedaan.

De praktijk

Jeugdstrafzaken hebben kortere doorlooptijden dan commune strafzaken. Voor jeugdstrafzaken gelden al sinds 2001 de zogenoemde Kalsbeeknormen.[4] Die normen geven aan hoeveel zaken binnen een bepaalde termijn moeten zijn afgedaan en gaan uit van de gedachte dat interventies bij minderjarigen effectiever zijn als ze snel kunnen worden ingezet.[5]

In de praktijk is het ten tijde van het arrest van de Hoge Raad in 2008 en ook anno 2021 nog steeds zo dat voor jeugdstrafzaken een kortere termijn wordt gehanteerd dan voor commune strafzaken.

In 2008 bestond ook al de mogelijkheid om meerderjarigen (tot en met 20 jaar) op grond van artikel 77c Sr te veroordelen met toepassing van het jeugdstrafrecht. De groep ten aanzien van wie dat mogelijk was, was echter wel kleiner en er was ook minder aandacht voor deze mogelijkheid. Met de inwerkingtreding van de Wet adolescentenstrafrecht is het mogelijk geworden om het jeugdstrafrecht toe te passen ten aanzien van meerderjarige verdachten tot en met 22 jaar. Hierdoor en door de bijzondere aandacht die er – ook op grond van neurobiologisch onderzoek naar de hersenontwikkeling van adolescenten – voor de mogelijkheid van toepassing van het jeugdstrafrecht is gekomen, is het aantal zaken tegen

meerderjarige verdachten waarin het jeugdstrafrecht is toegepast aanzienlijk toegenomen.[6]

Deze ontwikkeling heeft echter niet geleid tot een heroverweging of aanscherping van het oordeel van de Hoge Raad dat de redelijke termijn van zestien maanden geldt in zaken waarin het jeugdstrafrecht is toegepast.

Toekomstige ontwikkelingen

De doorlooptijden in jeugdstrafzaken worden opnieuw beoordeeld en mogelijk aangepast.

Daarnaast brengt de hervorming van het Wetboek van Strafvordering de nodige wijzigingen mee. Te denken is daarbij aan de rol van de rechter met betrekking tot de toepassing van het jeugdstrafrecht; ook de rechter krijgt waarschijnlijk de mogelijkheid om, net als de officier van justitie, voor te sorteren op toepassing van het jeugdstrafrecht in commune zaken. Dit kan van invloed zijn op het bepalen van de redelijke termijn, maar ook dan wordt de beslissing om het jeugdstrafrecht al dan niet toe te passen pas bij de einduitspraak genomen en blijft overeind dat de redelijke termijn dan met terugwerkende kracht bepaald wordt.

Redelijke termijn van zestien maanden of twee jaar?

Om ongelijkheid te voorkomen moet landelijk overeenstemming worden bereikt over de duur van de redelijke termijn in zaken tegen meerderjarige verdachten die worden berecht met toepassing van het jeugdstrafrecht.

De vraag die daarbij speelt is of het realistisch is om een termijn te hanteren waarvan je bij aanvang van de termijn niet weet wat de duur mag zijn. Pas bij de berechting door de rechtbank in eerste aanleg of zelfs bij arrest van het hof in geval van hoger beroep, kan – het oordeel van de Hoge Raad uit 2008 volgend – beoordeeld worden welke termijn daarop van toepassing is.

Denkbaar is dat voor het vooraf bepalen van de termijn aansluiting wordt gezocht bij het voornemen van de officier van justitie of bij het advies van de reclassering of een gedragsdeskundige, maar ook dat biedt, zoals gezegd, geen garantie op het toepassen van het jeugdstrafrecht door de rechter.

Meer voor de hand ligt naar mijn mening het bepalen van de redelijke termijn voor alle verdachten ten aanzien van wie het jeugdstrafrecht toegepast kán worden, op zestien maanden. Daarmee wordt voorkomen dat ongelijkheid ontstaat in de verschillende strafzaken, omdat alle gerechten dan eenzelfde termijn hanteren. Belangrijker nog is dat daarmee in al die zaken een beperktere termijn geldt dan in de overige commune strafzaken, omdat al die zaken

in theorie in aanmerking kunnen komen voor toepassing van het jeugdstrafrecht en de verdachten die met toepassing van dat jeugdstrafrecht worden berecht, meer dan andere volwassenen, gelet op hun (hersens)ontwikkeling, gebaat zijn bij een snelle afdoening. En daar is uiteindelijk ook de maatschappij bij gebaat.

Het op het moment van de strafoplegging, dat wil zeggen achteraf, vaststellen dat de termijn zestien maanden had moeten zijn, draagt daaraan in het geheel niet bij.

Ik nodig de Hoge Raad graag uit om zich hierover bij een volgende gelegenheid uit te laten.

[1] Zie ook HR 14 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1875.

[2] Wet van 27 november 2013 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en enige andere wetten in verband met de invoering van een adolescentenstrafrecht (*Stb.* 2013, 485).

[3] Ik benoem deze zaken apart, omdat op grond van artikel 77b Sr de mogelijkheid bestaat dat in zaken tegen minderjarige verdachten van 16 en 17 jaar het commune strafrecht wordt toegepast, maar zal daar niet expliciet bij stilstaan, omdat deze zaken in verhouding relatief weinig voorkomen en in die zaken de vraag naar de redelijke termijn in de praktijk niet lijkt te spelen.

[4] Zie ook de brief van 23 april 2001 van de Staatssecretaris van Justitie aan de Tweede Kamer (*Kamerstukken II* 2000/01, 27400-VI, nr. 60).

[5] Deze normen worden opnieuw tegen het licht gehouden, maar duidelijk is dat er aparte normen zijn en blijven voor jeugdstrafzaken.

[6] A.M. van der Laan e.a., *Evaluatie van het adolescentenstrafrecht. Een multicriteria evaluatie* (Cahier 2021-6), Den Haag: WODC 2021.

RECHTSPRAAK

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klaagster wordt verdacht van onder andere een economisch delict?

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klaagster wordt verdacht van onder andere een economisch delict?

Het cassatiemiddel klaagt dat het klaagschrift ten onrechte niet is behandeld en beslist door de economische raadkamer van de rechtbank.

Uit de stukken blijkt dat de klaagster wordt verdacht van a) het invoeren van teakhout in strijd met artikel 4.8 lid 1 Wet natuurbescherming in verbinding met artikel 4.1 lid 1 aanhef en onder b Regeling natuurbescherming en artikel 4 Verordening (EU) 995/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 tot vaststelling van de verplichtingen van marktdeelnemers die hout en houtproducten op de markt brengen, b) witwassen en c) deelneming aan een criminele organisatie.

Overtreding van het onder a) genoemde artikel 4.8 lid 1 Wet natuurbescherming is op grond van artikel 1a aanhef en onder 1° Wet op de economische delicten (hierna: WED) een economisch delict. De onder b) en c) genoemde delicten zijn strafbaar gesteld in het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 38 lid 1 tweede volzin WED bepaalt dat economische delicten worden behandeld en beslist door de economische kamers van de rechtbank. Op grond van artikel 39 lid 1 WED behandelen en beslissen deze economische kamers van de rechtbank ook zaken betreffende strafbare feiten die geen economische delicten zijn, indien de rechtbank bevoegd is tot kennisneming van die strafbare feiten en die strafbare feiten zijn begaan in samenhang met een of meer economische delicten, en die strafbare feiten ten laste zijn gelegd samen met een of meer van die economische delicten. Berechting door een andere dan de economische kamer is op grond van artikel 39 lid 2 WED mogelijk indien economische delicten zijn begaan in samenhang met een of meer strafbare feiten, niet zijnde economische delicten waarvan de rechtbank bevoegd is kennis te nemen en die economische delicten ten laste zijn gelegd

samen met een of meer van die andere strafbare feiten.

Gelet op de weergegeven wettelijke systematiek moet worden aangenomen dat, in het geval dat een verdenking bestaat dat economische delicten en niet-economische delicten in samenhang met elkaar zijn begaan, zowel een economische raadkamer als een niet-economische raadkamer kan optreden als raadkamer.

Het proces-verbaal van de behandeling van het klaagschrift en de beschikking van de rechtbank houden niet in dat de behandeling is gedaan en de beslissing is gegeven door de economische raadkamer. Gelet op de weergegeven verdenkingen was echter ook de niet-economische raadkamer bevoegd om het klaagschrift te behandelen en daarop te beslissen. De klacht van het cassatiemiddel stuit daarop af. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:681

Zaaknummer: 20/03138

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.J. Bussink

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

‘Verliet’ verdachte EU toen bij veiligheidscheck van passagiers op Schiphol liquide middelen werden aangetroffen?

‘Verliet’ verdachte EU toen bij veiligheidscheck van passagiers op Schiphol liquide middelen werden aangetroffen?

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde feit en klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte de ‘Gemeenschap verliet’. Het cassatiemiddel voert daartoe aan dat iemand eerst de Gemeenschap, inmiddels de Europese Unie, verlaat op het moment dat deze persoon de buitengrenzen van de Gemeenschap overschrijdt.

De tenlastelegging onder 2 is toegesneden op artikel 10:1 lid 4 en 5 (oud) Algemene douanewet (Adw) in samenhang met artikel 3 lid 1 Verordening (EG) 1889/2005. Daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende bewoordingen ‘terwijl zij die Gemeenschap verliet’ zijn gebruikt in de betekenis die de woorden ‘die de Gemeenschap (...) verlaat’ hebben in artikel 3 lid 1 Verordening (EG) 1889/2005. Voor die betekenis is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van belang waarin uitleg is gegeven aan artikel 3 lid 1 Verordening (EG) 1889/2005.

In de zaak *El Dakkak en Intercontinental SARL/Administration des douanes et droits indirects* (HvJ EU 4 mei 2017, C-17/16, ECLI:EU:C:2017:341) heeft het Hof van Justitie het volgende overwogen over de doelstelling die met Verordening (EG) 1889/2005 wordt nagestreefd:

‘29 (...) in herinnering [moet] worden gebracht dat verordening nr. 1889/2005 volgens de overwegingen 2, 5 en 6 ervan bedoeld is om, met name door de invoering van een verplichting om het vervoer van liquide middelen die de Unie binnenkomen of verlaten, aan te geven zodat daarover gegevens kunnen worden vergaard, een preventieve en afschrikkende werking te hebben en te voorkomen dat opbrengsten van illegale activiteiten in het financiële stelsel doordringen en, na te zijn witgewassen, worden geïnvesteerd (zie arrest van 16 juli 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punt 18).

30 Daartoe verplicht artikel 3, lid 1, van die verordening iedere natuurlijke persoon die de Unie binnenkomt of verlaat en liquide middelen ter waarde van 10 000 EUR of meer vervoert, om dat bedrag aan te geven (zie arrest van 16 juli 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punt 19).

31 Zoals volgt uit artikel 1, lid 1, van verordening nr. 1889/2005 junctis de overwegingen 1 tot en met 3 ervan, heeft die verordening ter bevordering van een harmonieuze, evenwichtige en duurzame economische ontwikkeling in de hele Unie voorts tot doel richtlijn 91/308 aan te vullen door geharmoniseerde regels in te stellen voor de controle op liquide middelen die de Unie binnenkomen of verlaten (zie arrest van 16 juli 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punt 17).

32 In dat verband moet tevens in herinnering worden gebracht dat het Hof heeft geoordeeld dat richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme (PB 2005, L 309, blz. 15), die in de plaats is gekomen van richtlijn 91/308, hoofdzakelijk tot doel heeft te voorkomen dat het financiële stelsel wordt gebruikt voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme, zoals blijkt uit zowel de titel en de considerans van deze richtlijn als het feit dat zij, zoals haar voorgangster, richtlijn 91/308, is vastgesteld in een internationale context om de aanbevelingen van de Financial Action Task Force (FATF), het belangrijkste internationale orgaan voor de bestrijding van het witwassen van geld, ten uitvoer te leggen en bindend te maken in de Unie (zie arrest van 25 april 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, punt 46).

33 Net als richtlijnen 91/308 en 2005/60 is verordening nr. 1889/2005, zoals blijkt uit overweging 4 ervan, vastgesteld om rekening te houden met complementaire activiteiten in andere internationale fora, met name van de FATF, die in zijn speciale aanbeveling IX van 22 oktober 2004 de regeringen heeft opgeroepen maatregelen te nemen met het oog op het traceren van fysieke geldbewegingen, waaronder een aangiftesysteem of een andere verplichting tot bekendmaking.

34 Zoals de advocaat-generaal in de punten 44 en 45 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt dan ook uit de doelstelling van verordening nr. 1889/2005, uit de internationale context waarbinnen deze past en uit de noodzaak te waarborgen dat de aangifteplicht van artikel 3, lid 1, van die verordening een preventief en afschrikkend effect heeft, dat het in die bepaling bedoelde begrip „persoon die [de Unie] binnenkomt of verlaat” ruim moet worden uitgelegd.’

Het Hof van Justitie heeft in deze zaak verder onder meer het volgende overwogen over de uitleg van artikel 3 lid 1 Verordening:

‘19 De strekking van die aangifteplicht moet worden bepaald op basis van de uitlegging van het in genoemd artikel 3, lid 1, bedoelde begrip „natuurlijke persoon die de [Unie] binnenkomt of verlaat”.

20 In dat verband moet om te beginnen worden vastgesteld dat dit begrip in verordening nr. 1889/2005 niet is omschreven.

21 Dat begrip is echter niet dubbelzinnig en moet in zijn gebruikelijke betekenis worden begrepen, dat wil zeggen als een verwijzing naar de verplaatsing van een natuurlijke persoon van een plaats die niet tot het grondgebied van de Unie behoort naar een plaats die wel tot dat grondgebied behoort, of andersom.’

Het cassatiemiddel berust onder meer op de opvatting dat de aangifteplicht die op grond van artikel 3 lid 1 Verordening (EG) 1889/2005 geldt bij het verlaten van de Gemeenschap (inmiddels: de Europese Unie), eerst ontstaat nadat de natuurlijke persoon die de liquide middelen vervoert de buitengrenzen van de Gemeenschap heeft overschreden. Deze opvatting is onjuist. Uit het weergegeven juridische kader volgt dat de aangifte door een natuurlijke persoon bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat via welke de bewuste liquide middelen de Gemeenschap verlaten, moet geschieden voorafgaand aan het moment dat de natuurlijke persoon het grondgebied van de Gemeenschap daadwerkelijk verlaat.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:595

Zaaknummer: 20/04390

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Profijtontneming na vernietiging vrijspraak in cassatie.

OM-cassatie. Profijtontneming na vernietiging vrijspraak in cassatie.

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing van de vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel berust op onjuiste gronden. De Hoge Raad heeft het arrest van het hof in de strafzaak vernietigd op de grond dat de vrijspraken van de onderdelen a. en b. van het onder 1 ten laste gelegde berusten op een onjuiste rechtsopvatting. Dat brengt met zich dat in zoverre aan de beslissing in de onderhavige ontnemingszaak de grondslag is komen te ontvallen (vgl. HR 9 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX4536 en HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1947, r.o. 2.6). Het cassatiemiddel treft doel.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof voor zover daarin de ontnemingsvordering is afgewezen met betrekking tot de in de strafzaak onder 1 onderdelen a. en b. ten laste gelegde handelingen en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:657

Zaaknummer: 20/02903

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toebehoren als bedoeld in artikel 33a Sr. Is het niet hoogst onwaarschijnlijk dat de strafrechter de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voertuigen zal bevelen?

Toebehoren als bedoeld in artikel 33a Sr. Is het niet hoogst onwaarschijnlijk dat de strafrechter de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voertuigen zal bevelen?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voertuigen zal bevelen.

De rechtbank heeft haar oordeel dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voertuigen zal bevelen, geground op de vaststelling dat de in beslag genomen voertuigen gedurende enige tijd door derden – niet zijnde de klager – zijn gebruikt voor dealeractiviteiten, in welke vaststelling volgens de rechtbank besloten ligt dat de voertuigen gedurende de onderzoeksperiode aan die derden hebben ‘toebehoord’ in de zin van artikel 33a Sr. In aanmerking genomen dat de rechtbank slechts heeft vastgesteld dat de klager de eigenaar van de voertuigen is en deze verhuurde, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk. Dat die derden op grond van een met de klager gesloten huurovereenkomst gerechtigd waren de voertuigen gedurende de looptijd van die overeenkomst te gebruiken, brengt immers niet mee dat deze voertuigen daarom in die zin ‘toebehoorden’ aan die derden.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Limburg, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:563

Zaaknummer: 20/02545

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 94 Sv en 33a Sr

RECHTSPRAAK

Wijziging klaagschrift per e-mail.

Wijziging klaagschrift per e-mail.

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat het niet mogelijk is door middel van een e-mailbericht de inhoud van een klaagschrift te wijzigen met betrekking tot het voorwerp waarop het beklag betrekking heeft.

De raadvrouw heeft in een e-mail verzocht om in plaats van een personenauto die niet in beslag was genomen, de wel in beslag genomen autosleutels van die personenauto aan te merken als het voorwerp waarop het klaagschrift betrekking heeft. De rechtbank heeft hierin niet bewilligd. Aan die beslissing ligt ten grondslag dat de autosleutels in dit geval als een ‘zelfstandig’ voorwerp moeten worden aangemerkt en dat de wet niet de mogelijkheid kent dat per e-mail of bij de behandeling in raadkamer de inhoud van een eerder ingediend klaagschrift aldus wordt gewijzigd, dat alsnog wordt geklaagd met betrekking tot een of meer voorwerpen waarop dat klaagschrift geen betrekking had. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het cassatiemiddel faalt.

Opmerking verdient dat als een klager het beklag als bedoeld in artikel 552a Sv wil uitbreiden tot voorwerpen waarop het ingediende klaagschrift geen betrekking heeft, hij daartoe een nieuw klaagschrift kan indienen. Daarnaast geldt in een geval als het onderhavige dat het intrekken van een klaagschrift omdat is gebleken dat het voorwerp waarop dat klaagschrift ziet niet in beslag is genomen, niet eraan in de weg staat dat nadien – als het betreffende voorwerp alsnog in beslag wordt genomen – opnieuw een klaagschrift wordt ingediend.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:497

Zaaknummer: 21/00309

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: J.L. Baar en Kuyp, M.M. M.M. Kuyp

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van de rechtbank dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet toereikend gemotiveerd?

Is het oordeel van de rechtbank dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet toereikend gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring door de rechtbank van het klaagschrift tot opheffing van beslag op een loods.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval waarin op grond van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of buiten redelijke twijfel staat dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt. De rechter dient daarvan in zijn beslissing blijk te geven. Als die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter ook moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144).

De rechtbank heeft geoordeeld dat de klaagster redelijkerwijs als eigenaar van de loods moet worden aangemerkt. De rechtbank heeft verder geoordeeld dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de in beslag genomen loods aan de klaagster is gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning ten laste van de als verdachte aangemerkte zoon van de klaagster te bemoeilijken of te verhinderen. Uit de overwegingen van de rechtbank volgt echter niet zonder meer dat de klaagster dit ook wist of redelijkerwijs kon vermoeden. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Zeeland-West-Brabant, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:579

Zaaknummer: 21/01451

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Is het klaagschrift ontvankelijk, nu klaagster niet binnen veertien dagen na kennisgeving als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv het klaagschrift heeft ingediend?

Is het klaagschrift ontvankelijk, nu klaagster niet binnen veertien dagen na kennisgeving als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv het klaagschrift heeft ingediend?

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank de klaagster ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar beklag tegen de inbeslagname op grond van een Europees onderzoeksbevel (hierna: EOB). Het voert daartoe aan dat het kennelijke oordeel van de rechtbank dat de klaagster bij de doorzoeking op 1 oktober 2020 op de hoogte is gesteld van de in artikel 5.4.10 lid 1 Sv bedoelde termijn van veertien dagen, niet begrijpelijk is.

De kennisgeving als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv strekt ertoe – gelet op de onder 2.3 weergegeven regelgeving en wetsgeschiedenis – de betrokkene in kennis te stellen van zijn bevoegdheid om een klaagschrift in te dienen tegen de inbeslagname ter uitvoering van een EOB en van de daarvoor geldende termijn op grond waarvan dat klaagschrift binnen veertien dagen na de kennisgeving kan worden ingediend, zodat de betrokkene effectief gebruik kan maken van het instellen van een rechtsmiddel.

De rechtbank heeft vastgesteld dat na de doorzoeking ter inbeslagname een ‘schriftelijke kennisgeving beklagrecht’ in een envelop in de woning van de klaagster is achtergelaten en dat de klaagster door de rechter-commissaris en de hulpofficier van justitie tijdens de doorzoeking mondeling in kennis is gesteld van de mogelijkheid om zich schriftelijk te beklagen over de inbeslagname ter uitvoering van het EOB. Daaruit volgt dat de klaagster in kennis is gesteld van haar bevoegdheid om een klaagschrift in te dienen tegen de inbeslagname ter uitvoering van een EOB, maar niet dat de klaagster ook op de hoogte is gesteld van de in artikel 5.4.10 lid 1 Sv bedoelde termijn op grond waarvan dat klaagschrift binnen veertien dagen na de kennisgeving kan worden ingediend. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat de klaagster bij de doorzoeking op 1 oktober 2020 in kennis is gesteld van de termijn waarbinnen een klaagschrift kan worden ingediend, zodat de termijn op die datum is

gaan lopen, is daarom niet zonder meer begrijpelijk. Hieraan doet niet af dat de klagster bij de behandeling van het klaagschrift heeft aangegeven een brief te hebben ontvangen waarin een termijn van veertien dagen wordt genoemd voor het indienen van een klaagschrift. De rechtbank heeft immers niet vastgesteld op welk moment de klagster die brief heeft ontvangen.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:580

Zaaknummer: 21/03113

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 94 Sv